

en Søulykke, bleve støttede. Det var mig ligegyldigt, paa hvilken Maade det skete, naar de blot ikke vare overladte til sig selv og den Fattigdom og Elendighed, der kunde følge efter Ulykken. Paa denne Henvendelse svarede Ministeren, at det var noget, man ikke kunde træffe Bestemmelse om. Han ræsonnerede saaledes: Naar man gaar om Bord for at tiltræde en lang Sørejse, løber man den Risiko, at man drukner. Ja, det er rigtigt, men det er dog ikke Forudsætningen, at man skal drukne, naar man begiver sig paa en lang Sørejse. Der er mange Familieforsørgere, hvis Familie sidder i trange Kaar herhjemme, som rejse langt bort for at skabe sig en Eksistens, som udvandre til Amerika, Australien eller andre Steder. Naar der da sker Sammenstød med det Skib, hvorpaa de ere, som der f. Eks. skete med „Norge“ og „Titanic“ nu sidst, hvor 1,600 Mennesker druknede i Atlanterhavet, forekommer det mig, at det er meget kedeligt, at man skal til at søge om Erstatning for de efterladte Familier. Hvis der var en Bestemmelse i Loven herom, blev man fri for at søge om Erstatning og maaske faa en hel Del Retsstridigheder, hvormed der vilde gaa lang Tid hen, og hvor det vilde være usikkert, om Familierne fik nogen Erstatning.

Der er et Forhold, som Lovforslaget ikke indeholder nogen Bestemmelse om, og som det vel vanskeligt kan indeholde noget om. Jeg har tidligere fremdraget dette, det angaar Redningsredskaber. Jeg ved ganske vist, at den højtærede Minister i det andet høje Ting har udtalt sig herom, men da jeg har Erfaring fra tidligere for, at det ikke er alt saare godt, som der fortælles, kunde jeg ønske, at der blev truffet en anden Ordning end den nuværende. Saa vidt jeg ved, er det Politimyndighederne, der have at undersøge, om Redningsmateriellet og andet i Udvandrer-skibe er i god Orden. Jeg mener, at denne Undersøgelse bør foretages af en Mand, der er sagkyndig paa dette Omraade. Jeg ved ikke, hvilken Sagkyndighed der repræsenteres af den første den bedste Politibetjent, som Politimyndighederne sende ned paa et Skib for at undersøge, om alt er i Orden. Det har nemlig vist sig ved hvert Forlis, at Redningsredskaberne ere i en meget daarlig Orden. Der er navnlig een Ting, som i Regelen er i Uorden, det er Skodderne, som skulle afdele Skibet i vandtætte Rum og være det bærende, naar der sker Brud paa et Skib. De kunne ikke bevæges eller lukkes. Det vi-

ser sig altid, at de vandtætte Rum fyldes, og Skibet gaar under. Det skete med „Norge“ og med „Titanic“, og det er sket med andre Skibe. Til at foretage denne Undersøgelse bør der ansættes en kyndig Mand, som staar Regeringen til Ansvar. Ser han sig ikke i Stand til selv at bestride Arbejdet derved, bør han have Assistance, ligesom man har det paa Landjorden med Hensyn til Fabriktilsynet. Det er ret slemt, at disse Sager i Regelen ere i Uorden. Det har vist sig, at der er ikke tilstrækkelig mange Redningsbaade, og hvad man nu benævner disse Ting, som skulle være om Bord af Hensyn til Redning af Menneskeliv. Jeg mener, der bør lovgives paa dette Omraade. Kan det ikke ske ved denne Lov, maa jeg henstille til den højtærede Minister at fremkomme med et Lovforslag om dette Emne. Det er i Regelen saaledes, at der om Bord i Skibene er Redningsbøjer, som ere mange Aar gamle, Korket er raadent, og Omslagene ere i en saadan Tilstand, at naar Bøjerne skulle bruges, revne de og ere ubrugelige til Frelse af Menneskeliv.

I Landstinget har Ministeren i Anledning af en lignende Forespørgsel sagt, at Redningssagerne paa vore Skibe altid ere i god Orden, og har henvist til, at Det forenede Dampskibsselskab allerede for en Aarrække siden paa eget Initiativ er gaaet betydelig videre end nødvendigt, idet Selskabet har udrustet sine Skibe med saa mange Redningsbaade, at alle ombordværende ville kunne finde Plads deri. Vi vare her i Danmark saa lykkeligt stillede, at vi ubetinget stod i Toppen af Ledelsen. Det kan være, dette er rigtigt. Det er vel nok Meddelelser, som Ministeren har faaet fra dette Selskab, men efter „Norge“s Forlis talte man akkurat paa samme Maade, at nu var alt i saare god Orden. Kort Tid efter var der et Skib, som vist ogsaa tilhørte Det forenede Dampskibsselskab, som var overlastet. Da det kom til Norge, maatte det ikke gaa videre, før der var anskaffet et tilstrækkeligt Antal Redningsbaade. Det var den store Ulykke, som var sket kort forinden ved „Norge“s Forlis i Atlanterhavet, der bevirkede det. Redningsmateriellet koster Penge, og er der noget, man sparer paa, er det Penge. Der vilde være langt større Garanti baade for Passagererne og det paamønstrede Mandskab, naar der var lovgivet paa dette Omraade, og der var en Mand med Ansvar til at undersøge Forholdet.

Mandskabet er jo i Regelen de sidste, der forlade Skibet. Der er vel nok en